

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka (przewodniczący)

SSN Paweł Kołodziejcki (sprawozdawca)

SSN Adam Roch

Protokolant Weronika Woźniak

przy udziale prokuratora del. do Prokuratury Krajowej Krzysztofa Urgacza
w sprawie **E. G. i H. S.**

skazanych z art. 296 § 1 i 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 16 kwietnia 2025 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę obu skazanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 28 listopada 2023 r., sygn. akt VIII Ka 928/22

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 20 kwietnia 2022 r., sygn. akt XIII K 439/18,

**1. uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do czynów
przypisanych oskarżonym w pkt I i IV wyroku sądu I instancji i w
tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w
Białymstoku do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odowławczym;**

**2. nakazuje zwrócić E. G. i H. S. opłaty w kwocie po 450 zł
(czterysta pięćdziesiąt złotych) każdej.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

E. G. została oskarżona o to, że:

1. w okresie od dnia 11 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. w B. będąc jako prezes zarządu obowiązana do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą podmiotu P. sp. z o.o. z siedzibą w B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przez nadużycie udzielonych jej uprawnień oraz niedopełnienie ciążących na niej obowiązków, wyrządziła tej spółce znaczną szkodę majątkową, w ten sposób, że przy pomocy innej osoby założyła nowy podmiot gospodarczy o nazwie P.1 sp. z o.o. z siedzibą w B., a następnie wykorzystując w tej działalności informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa i jego renomę oraz wprowadzając kontrahentów w błąd co do tożsamości przedsiębiorstwa, doprowadziła do przejęcia przez P.1 sp. z o.o. dotychczasowej działalności pokrzywdzonej spółki i jej kontrahentów, powodując szkodę majątkową w postaci utraconych korzyści w kwocie 452.664,01 zł,
tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 12 k.k.,
2. w dniu 8 grudnia 2016 r. w B. użyła jako autentyczny podrobiony dokument w postaci datowanego na dzień 9 września 2013 r. oświadczenia o zobowiązaniu się K. M. do rozliczenia się z firmą P. sp. z o.o. z wszelkich należności pobranych przez L. P., w ten sposób, że dokument ten dołączyła do składanego w Prokuraturze Rejonowej w Białymstoku zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez K. M.,
tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

Z kolei H. S. została oskarżona o to, że w okresie od dnia 11 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu

z góry powziętego zamiaru, udzieliła pomocy E. G., która będąc jako prezes zarządu obowiązana do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą podmiotu P. sp. z o.o. z siedzibą w B., do wyrządzenia, poprzez działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tej spółce znacznej szkody majątkowej, w ten sposób, że w dniu 11 grudnia 2015 r. założyła nowy podmiot gospodarczy o nazwie P.1 sp. z o.o. z siedzibą w B., a następnie zawarła z E. G. umowę o pracę oraz udzieliła jej pełnomocnictw do reprezentowania spółki, przy czym powołany podmiot gospodarczy, przy wykorzystaniu przez E. G. informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa P. sp. z o.o. i jego renomy oraz przy wprowadzeniu kontrahentów w błąd co do tożsamości przedsiębiorstwa, doprowadził do przejęcia dotychczasowej działalności pokrzywdzonej spółki i jej kontrahentów, co spowodowało szkodę majątkową w postaci utraconych korzyści w kwocie 452.664,01 zł, tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2022 r., sygn. akt XIII K 439/18:

1. oskarżoną E. G. uznał za winną popełnienia zarzuconych jej czynów i za to:
 1. za czyn I przyjmując, iż „szkoda majątkowa w postaci utraconych korzyści wyniosła 518 468,68 złotych” zakwalifikował go z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazał ją, a na mocy art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna kary grzywny jest równa kwocie 30 zł;
 2. za czyn II na mocy art. 270 § 1 k.k. skazał ją i wymierzył jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
 3. na mocy art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej E. G. karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna kary grzywny jest równa kwocie 30 zł;

4. na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżoną E. G. do naprawienia szkody w części wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. sp. z o.o. z siedzibą w B. kwoty 508.468,68 zł;
5. oskarżoną H. S. uznał za winną popełnienia zarzuczonego jej czynu przyjmując, iż „szkoda majątkowa w postaci utraconych korzyści wyniosła 518 468,68 złotych” i czyn zakwalifikował z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazał ją, a na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna kary grzywny jest równa kwocie 30 zł;
6. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 72 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonej H. S. na okres próby wynoszący 2 lata i zobowiązał ją w tym okresie do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;
7. na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżoną H. S. do naprawienia szkody w części wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. sp. z o.o. z siedzibą w B. kwoty 10.000 zł;
8. zasądził od oskarżonej E. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 900 zł tytułem opłaty i obciążył ją kosztami procesu w części w kwocie 2.000 zł, w pozostałym zakresie zwalniając ją od ponoszenia pozostałych kosztów procesu;
9. zasądził od oskarżonej H. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 780 zł tytułem opłaty i obciążył ją kosztami procesu w części w kwocie 2.000 zł, w pozostałym zakresie zwalniając ją od ponoszenia pozostałych kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca E. G. i H. S., który podniósł zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego w postaci art. 7 k.p.k. i art. 201 k.p.k. oraz błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, a także rażącej niewspółmierności kary.

Jednocześnie wniósł o uniewinnienie obu oskarżonych od zarzucanych im czynów, względnie zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec E. G. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 28 listopada 2023 r., sygn. akt VIII Ka 928/22:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że
 1. w stosunku do oskarżonej E. G. :
 1. uchylił rozstrzygnięcie z punktu II;
 2. uniewinnił ww. od czynu zarzucanego jej w punkcie II aktu oskarżenia – punkt I *tiret* drugiej części dyspozytywnej wyroku;
 3. w punkcie I *tiret* pierwsze jako podstawę skazania oskarżonej przyjął art. 296 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaś wymiaru kary art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;
 4. karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec ww. w punkcie I *tiret* pierwsze złagodził do 1 roku;
 5. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 72 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił ww. na okres próby wynoszący 2 lata i zobowiązał ją w tym okresie do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;
 6. w stosunku do oskarżonej H. S.:
 7. w punkcie IV jako podstawę skazania oskarżonej przyjął art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., zaś wymiaru kary art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;
 8. opłatę na rzecz Skarbu Państwa wymierzoną w punkcie VIII obniżył do kwoty 600 zł;

9. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;
10. zasądził od oskarżonej E. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 780 zł tytułem opłaty za obie instancje i w części skazującej obciążył ją kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w części, tj. w kwocie 418,30 zł, jednocześnie zwalniając ją od ponoszenia kosztów sądowych w pozostałym zakresie za postępowanie odwoławcze w części skazującej;
11. obciążył Skarb Państwa kosztami procesu za postępowanie w sprawie w części uniewinniającej oskarżoną E. G. ;
12. zasądził od oskarżonej H. S. kwotę 600 zł tytułem opłaty za II instancję i obciążył ją kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w części, tj. w kwocie 418,30 zł, jednocześnie zwalniając ją od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w pozostałym zakresie.

Kasację od powyższego orzeczenia wywiódł obrońca obu skazanych, który zarzucił „rażącą obrazę przepisów postępowania stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą, tj.

1. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. oraz w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1233) (dalej: u.z.n.k.) poprzez nieuchylenie wyroku Sądu I instancji i skazanie:
 1. E. G. - za czyn z art. 296 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 23 ust. 1 u.z.n.k. w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
 2. H. S. - za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 23 ust. 1 u.z.n.k. w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
 - w sytuacji gdy pokrzywdzony, którym w niniejszej sprawie pozostaje P. sp. z o.o., nie złożył wniosku o ściganie czynu stypizowanego w art. 23 ust. 1 u.z.n.k., co uniemożliwia skazanie E. G. oraz H. S. za ten czyn,
3. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 49 § 1 k.p.k., w zw. z art. 53 k.p.k., w zw. z art. 51 § 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 201 § 1 k.s.h., poprzez nieuchylenie wyroku Sądu I instancji, w sytuacji gdy w toku przedmiotowego postępowania, uprawnienia pokrzywdzonego – P. sp. z o.o. – a następnie uprawnienia oskarżyciela posiłkowego wykonywała K. M., tj. osoba nieposiadająca

uprawnienia do reprezentowania pokrzywdzonego będącego spółką z ograniczoną odpowiedzialnością”.

W konsekwencji wniósł o uchylenie wyroków obu instancji i umorzenie postępowania w stosunku do E. G. i H. S. o czyn z art. 23 ust. 1 u.z.n.k. oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji w pozostałym zakresie.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej uwzględnienie i uchylenie wyroków sądów obu instancji w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białymstoku. Stanowisko powyższe podtrzymał prokurator obecny na rozprawie kasacyjnej wnosząc jednak o uchylenie wyłącznie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w zakresie pierwszego z podniesionych zarzutów.

Na wstępie podkreślić należy, że ściganie wszystkich przestępstw stypizowanych w ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji następuje na wniosek pokrzywdzonego (art. 27 ust. 1 u.z.n.k.). Stąd też obowiązkiem sądu odwoławczego było zbadanie z urzędu, czy zalegające w aktach sprawy oświadczenie woli K. M. w przedmiocie ścigania sprawców występku z art. 23 ust. 1 u.z.n.k. pochodziło od osoby uprawnionej (k. 1640, t. IX). Odpowiedź negatywna na tak postawione pytanie skutkowała bowiem zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k.

Jak zasadnie zauważył autor kasacji, w przedmiotowej sprawie osobą, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone przez przestępstwo z art. 23 ust. 1 u.z.n.k. jest P. sp. z o.o. Z treści zarzutów stawianych E. G. i H. S. wynika bowiem, że to właśnie w mieniu tejże spółki miało dojść powstania szkody w związku z wykorzystaniem informacji stanowiących jej tajemnicę w działalności nowo założonego podmiotu gospodarczego. Skoro zatem pokrzywdzonym powyższym przestępstwem jest osoba prawna, to w myśl art. 51 § 1 k.p.k. czynności procesowych w postępowaniu karnym może dokonywać wyłącznie organ

uprawniony do działania w jej imieniu. Kompetencje te mogą wynikać z przepisów prawa lub statutu danej jednostki (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2006 r., II AKa 101/06).

Stosownie do art. 201 § 1 k.s.h., spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością reprezentuje jej zarząd. Z kolei zgodnie z art. 205 § 1 k.s.h., jeżeli zarząd jest wieloosobowy, sposób reprezentowania określa umowa spółki. W przypadku milczenia umowy spółki na ten temat, do składania oświadczeń w jej imieniu wymagane jest współdziałanie dwóch członków zarządu albo jednego członka zarządu łącznie z prokurentem. Kwestia reprezentacji P. sp. z o.o. została uregulowana w § 10 ust. 6 aktu założycielskiego z dnia 5 grudnia 2011 r. (k. 32-33, t. I). Wynika z niego, że do składania oświadczeń woli w imieniu spółki oraz do jej reprezentowania w przypadku zarządu jednoosobowego upoważniony jest prezes zarządu, zaś w przypadku zarządu wieloosobowego – każdy z członków zarządu samodzielnie, a także prokurent w zakresie określonym w oświadczeniu o jego ustanowieniu. Jednocześnie jak wynika z akt sprawy, na mocy uchwały nr [...] Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników P. sp. z o.o. z dnia 8 czerwca 2016 r. K. M. została odwołana z funkcji członka zarządu (k. 127, t. I). Od tego czasu zarząd ww. spółki był jednoosobowy, a jedynym jego członkiem, a zarazem prezesem pozostawała E. G.. Jednocześnie brak jest informacji, aby spółka ustanowiła prokurenta. W świetle powyższych dokumentów nie budzi zatem wątpliwości, że K. M. nie była uprawniona do złożenia w dniu 16 października 2017 r. w imieniu P. sp. z o.o. wniosku o ściganie oskarżonych za przestępstwo z art. 23 ust. 1 u.z.n.k. Oceny tej nie zmienia fakt, iż w tym czasie K. M. pozostawała udziałowcem pokrzywdzonej spółki. Z tej racji nie była bowiem uprawniona do działania w jej imieniu w rozumieniu art. 51 § 1 k.p.k. Bez znaczenia pozostaje również to, czy uchwała w sprawie odwołania K. M. z funkcji członka zarządu została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym. Wpis ten ma bowiem charakter wyłącznie deklaracyjny. Dlatego też przyjąć należy, że nawet zwrot wniosku przez sąd rejestrowy nie determinuje kto jest członkiem zarządu organu spółki. Kwestie sporne w tym zakresie winny być rozstrzygane w trybie określonym w art. 252 § 1 k.s.h., tj. poprzez wytoczenie powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników sprzecznej z ustawą, względnie w trybie przewidzianym w art. 249 § 1 k.s.h., a zatem w ramach

powództwa o uchylenie uchwały sprzecznej z umową spółki bądź dobrymi obyczajami i godzącej w interesy spółki lub mającej na celu pokrzywdzenie współnika (por. wyrok NSA z dnia 14 maja 2019 r., II FSK 1832/17).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że w sytuacji, gdy brak jest wniosku o ściganie co do czynu przestępczego ujętego w kumulatywnej kwalifikacji z czynem zabronionym ściganym z urzędu, to możliwe jest skazanie tylko za to zachowanie przestępcze, które wyczerpuje znamiona przestępstwa ściganego z urzędu. W takim zakresie – częściowym, co do jednego z przepisów ustawy karnej wchodzącego w zbieg z innymi przepisami ustawy (art. 11 § 2 k.k.) – brak wniosku o ściganie stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.) powodującą uchylenie orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (zob. wyrok SN z dnia 24 września 2019 r., V KK 409/18 i przywołane tam judykaty). Taka też sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. E. G. i H. S. przypisano bowiem odpowiedzialność z art. 23 ust. 1 u.z.n.k. mimo braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej w ramach konstrukcji zbiegu kumulatywnego z art. 296 § 1 i 2 k.k. (w formie sprawstwa lub pomocnictwa). Z tych też względów koniecznym było uchylenie zaskarżonego wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Jednocześnie całkowicie niezasadny był wniosek skarżącego o umorzenie postępowania w odniesieniu do czynu z art. 23 ust. 1 u.z.n.k. Po pierwsze, obowiązujące przepisy nie przewidują umorzenia postępowania w części dotyczącej kwalifikacji prawnej czynu (por. wyrok 7 sędziów SN z dnia 15 października 1986 r., V KRN 336/86). Po drugie zaś, przy ponownym rozpoznaniu sprawy możliwa jest sanacja braku wniosku o ściganie ze strony osoby uprawnionej. Jest to bowiem negatywna przesłanka procesowa o charakterze usuwalnym, a uzyskanie wniosku, o którym mowa w art. 12 § 1 k.p.k. może nastąpić do czasu upływu okresu przedawnienia karalności przestępstwa (wyrok SN z dnia 22 marca 2023 r., V KK 681/21 i powołane tam orzecznictwo). Nie ma przy tym racji autor kasacji twierdząc, że brak jest jakiegokolwiek możliwości uzyskania wniosku o ściganie, gdyż jedyny członek zarządu pokrzywdzonej spółki, tj. E. G. jest osobą oskarżoną w niniejszej sprawie o działanie na jej szkodę i nie jest zainteresowana złożeniem oświadczenia procesowego w tym zakresie. W doktrynie wskazuje się bowiem, iż sposobem na

rozstrzygnięcie takiego konfliktu interesów może okazać się zastosowanie choćby art. 210 § 1 k.s.h. (zob. W. Pytką, *Reprezentacja pokrzywdzonej spółki w procesie karnym – glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 2.08.2018 r. (II AKa 125/18)*, Palestra 2021, nr 9, s. 91 i n.).

Co się zaś tyczy drugiego z podniesionych zarzutów, to jest on w realiach niniejszej sprawy niedopuszczalny. Sam fakt wykonywania w toku postępowania karnego uprawnień pokrzywdzonego, a następnie oskarżyciela posiłkowego przez osobę do tego niepowołaną nie stanowi żadnego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Nie budzi wątpliwości, że zgodnie z zasadą *exceptiones non sunt extendendae* przepis ten nie może być interpretowany rozszerzająco. Oznacza to zarówno zakaz wzbogacania za pomocą wykładni samego katalogu z art. 439 § 1 k.p.k., jak i poszczególnych przyczyn odwoławczych (por. postanowienie SN z dnia 12 lipca 2022 r., III KK 222/22). Podnoszone przez skarżącego okoliczności mogą być co najwyżej rozważane w kategoriach innego rażącego naruszenia prawa procesowego (art. 53 k.p.k. w zw. z art. 49 § 1 k.p.k. w zw. z art. 51 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 § 1 k.s.h.). Niemniej jednak z uwagi na ograniczenia wynikające z art. 523 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 4 k.p.k. *a contrario* wniesienie kasacji z tego powodu nie było możliwe. Zarówno E. G., jak i H. S. wymierzone zostały bowiem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Niezależnie od powyższego i jedynie na marginesie należy zauważyć, że sygnalizowane przez skarżącego uchybienie nie miało istotnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Tym bardziej, że K. M. działając w imieniu P. sp. z o.o. nie składała apelacji.

Reasumując, w toku przedmiotowego postępowania zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. Wniosek o ściganie przestępstwa z art. 23 ust. 1 u.z.n.k. został bowiem złożony przez osobę nieuprawnioną. Z tych też względów konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonym w pkt I i IV wyroku sądu *a quo* i w tym zakresie przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Sąd ten procedując ponownie podejmie czynności zmierzające do ustalenia czy wniosek o ściganie oskarżonych za przestępstwo z art. 23 ust. 1 u.z.n.k. zostanie złożony przez osobę uprawnioną do działania w imieniu P. sp. z o.o., a w

razie gdyby okazało się, że nie zostanie złożony to dokona stosownej modyfikacji opisu czynów i ich kwalifikacji prawnych w zakresie w jakim nastąpiło przekazanie, chyba że uwzględni zarzuty apelacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

[J.J.]

[r.g.]

Paweł Kołodziejski Anna Dziergawka Adam Roch